

Permisul de conducere

La ultimele deliberări ale Consiliului federației societăților franceze de surdo-muți, un auditor a depus un proiect, pentru a se relua în studiu chestiunea permisului de conducere pentru surdo-muți.

Această revendicare nu este nouă, pentru că încă la congresul internațional din 1931, o mare parte a discuției îi fusese rezervată, dacă nu s'a dat nici o urmare, aceasta se datorează faptului că alte probleme de ordin primordial au acaparat atenția militanților noștri.

Intr'adevăr, automobilul oferă bucuria apreciabilă, de cari nu ne putem bucura încă cu singurul titlu de conducător; apare deci echitabil, de a se întreprinde o campanie pentru a se permite surdo-muților accesul la examenul oficial pentru permise de conducere.

Nu înțeleg de ce ne este interzis de a pretinde de a deveni titulari ai faimosului carnet gri, care completează permisul. Totuși, dacă aruncăm o privire asupra regulamentului drumurilor, ne vom putea da seama că el nu este exigent în ceea ce privește punctul de vedere auditiv. Se va observa că întrebarea claxonului este strict limitată la anumite momente din cursul zilei și în anumite locuri; câte odată chiar este complet interzisă, cum este cazul în anumite orașe de ale republicii Elvețiene.

Deci, acei ce se încăpățânează de a indica, că pentru a conduce un automobil, nu trebuie ca conducătorul trăsorii să aibă nici o deficiență auditivă, nu sunt decât persoane cu prejudecăți învechite.

Mă opun în mod categoric ideii că un surdo-mut poate fi considerat ca inapt de a conduce un automobil de turism. Când este vorba însă de un camion de mare tonaj înclin și eu a crede, că nu ar fi prea indicat de a-l încredința unui surd. Și iată de ce: Fiecare va fi putut observa fără îndoială, că un camion greu ocupă adeseori aproape întreaga lățime a străzii și că este prevăzut cu un dispozitiv acustic, permițând conducătorului de a prinde toate sunetele provenind din spate. Toată lumea

știe, deasemenea că același camion, chiar dacă merge repede, nu poate depăși și încă mai puțin egal în viteză cu o mașină de turism. La primul avertisment al acesteia din urmă, camionul trebuie să treacă la o parte pentru a permite trecerea turistului grăbit.

Ori, ce s'ar întâmpla, dacă mastodontul străzii ar încapa pe mâinile unui surd? Se înțelege ușor, vacarmul inutil pe care l'ar face mașinile din urmă, care ar vedea în fața lor drumul închis cu încăpățănare.

Din contră, un surd la volanul unei mașini de turism devine un conducător absolut normal, chiar în cazul când ar trebui să fie dublat în cursul drumului; el are doar la dispoziția sa un dispozitiv de oglinzi, care îi permite să vadă ce se petrece în spatele său fără a fi nevoit de a întoarce capul.

Pot afirma deci fără teamă că calitățile auditive nu au nimic a face cu conducerea unei mașini, ceea ce contează în primul rând este perfecțiunea vederii.

Strada nu se ascultă, strada se privește.

Nu trebuie să uităm accidentul acestui conducător ilustru a căruia mașină a capotat, numai din cauza unei neatenții de o secundă, când întorsese capul. Surditatea este hotărât, proprice la nașterea de prejudecăți și de tot felul de pretexte de ostilitate, atunci când multe alte infirmități mai rele decât aceasta, sunt trecute cu vederea.

În concluzie, să organizăm o mică cursă de automobile și să luăm patru concurenți; un surd fără nici un alt defect fizic, un ciung sau un conducător cu un singur picior, un chior sau un miop și un nervos. Care din patru are mai multe șanse de a-și rupe gâtul.

Presupunând că toți patru nu ar suferi nici un accident, se va dovedi totuși, că surdul poate la fel de bine ca și ceilalți să stea în mod demn la volan.

Atunci, de ce dintre acești patru automobiliști, surdul este singurul căruia permisul oficial îi este interzis? Pentru ce se acordă el celorlalți trei?

R. FRESQUET

Adunarea generală a F. R. F. A.

— Urmare din pag. 1-a —

grupării tăcute, nădejdea surdo-muților a fost că de data aceasta ni se va face dreptate.

Deșarte speranțe! Căci deși delegatul nostru a cerut cuvântul d-lui Președinte Tilea spre a se ceti adunării cuvântul scris al grupării tăcute, după ce mai întâi văzuse că doi domni din apropierea sa căruia acesta se adresase îi refuzase, amabil de altfel, iar al treilea, d. Iuga șovăia să vorbească.

Delegatul grupării surdo-muților prezentând d-lui Tilea scrisoarea, acesta i-a răspuns — la propunerea d-lui Luchide — să facă cerere la comitet, la care delegatul nostru i-a replicat tot prin scris: „D-le Președinte am făcut în repetate rânduri cereri peste cereri la comisie fără să fim luați în seamă. Astăzi avem unicul prilej prin adunarea generală să revendicăm drepturile noastre ne refuzăm!”

D. Tilea a luat din mână d-lui Iuga scrisoarea pe care a cetit-o în aplauzele adunării care a decis să se aprobe revendicările grupării Surdo-Muților în primul con-

siliu al Biroului Federal.

Din relatările ziarelor vedem contrariul. Surdo-Muții dormici de a-și câștiga toate drepturile prin fapte meritoase roagă pe d. Tilea și pe această cale să li se facă dreptate. Ei nu poate înțelege să fie lăsați la o parte când alți surdo-muți din străinătate se bucură de drepturi egale cu a normalilor.

Publicăm mai jos textul scrisorii prezentate de delegatul nostru pentru a fi cetită adunării:

Domnule Președinte,

Ca delegat al Cercului sportiv de pe lângă Societatea Surdo-Muților din România pe care am onoarea să-l prezidez și ca unul ce am înfrunțat Cercul sportiv al Surdo-muților, acum 3 ani născut din nevoia de a fi pe același picior de civilizație atât cât și a corespunde obligațiilor cerute de sportul internațional unde Surdo-muții națiunilor respective: Franța, Germania, Italia, Belgia, Austria, Jugoslavia, Polonia până și îndepărtata țară a crizantemelor, Ja-

ponia, se bucură de o atenție preponderentă la jocuri de competițiuni oficiale și internaționale.

Pe când la noi sportul Surdo-muților din prima fază a introducerii lui pe teren a dovedit o expansiune din cele mai fericite, era natural ca năzuințele lor să găsească aprecierea cuvenită și să fie tratați ca atare conform art. 72 din regulament.

Repetatele intervenții făcute de mine Biroului Federal, Comisiei de arbitri și districților în sensul de a fi și noi admiși la jocuri oficiale au rămas zadarnice.

Am intervenit și cu ocazia congresului internațional de la Berlin din August a. c. prin o adresă directă.

Data de azi, care intru-nește toate grupările la un loc, îmi dă prilejul să reînnoiesc încă odată dorința cea mai fierbinte a Surdo-muților ca să hotărâți prin votul d-voastră de soarta sportului tăcut.

Vă rugăm onorată adunare ca prin votul d-voastre unanim să cereți modificarea regulamentului în sensul ca și Surdo-muții să aibe aceleași drepturi și la competițiuni oficiale sau să hotărâți desființarea sportului tăcut care nu mai înțelege să fie lăsat pe terenul împotmolirei.

Dar înainte de a lua această hotărâre de desființare vă rog să vă gândiți că este singurul sport tăcut din România și desființarea lui va fi o cruntă lovitură pentru toți bunii români iar pentru străinătate o rușinoasă căpătâire a lipsei de înțelegere și apreciere a năzuințelor de ridicare și aspirațiuni nobile care concretizează lupta de superioritate a omului de azi.

ȘTIRI DIN JAPONIA

A 4-lea meeting de atletism, care a avut loc pe terenul Colegiului universitar din Osaka la 19 Iulie sub auspiciile lui K.C.Ks (Kyoata Osaka & Kobe), între secțiunile Asociației de Surdo-muți din Japonia, a înregistrat următoarele rezultate:

100 m., 11.9 Ohyn (Osaka).
200 m. 25.6 Ohyn (Osaka).
400 m., 59.6 Kikubayasi (Osaka).

800m. 2.31.5 Kikubayasi.
1500 m., 5.7.0 Okamoto (Osaka).

5000 m., 19.7.8 Sawada (Kobe).

110 hurdle, 20.3 Kikubayasi (Kyoto).

4x200 m., 1.45.2 Osaka-toam.

High jump 1.55 Habu (Osaka).

Brond jump 6.11 Chyn (Osaka).

Jole jump 2.65 Takenaka (Kyoto).

H. S. & jump 11.81 Habu (Osaka).

Put - Shot 9.09 Okoi (Kyoto).

Discus 23.66 Yamini (Kyoto).

Javelin 35.30 Katayama (Kobas).

Kyoto 118 points.
Osaka 105 points.
Kobe 73 points.

Fabrica pentru șlefuitul diamantelor din Osaka, cere 300 de lucrători tăcuți pentru viitorii 3 ani, și la 21 Iulie, 10 din ei au fost aleși ca maestrii din candidații numeroși ai Școlii de surdo-muți din Osaka. Fabrica pentru șlefuitul diamantelor din Osaka este dirijată de d. Ikeda, care este inventatorul unui sistem japonez pentru șlefuit diamantelor, și el știe că personalul surdo-mut este deosebit de îndemănat în tăiatul și șlefuitul diamantelor. D. Katoh, profesorul școlii de surdo-muți,

CAROL DAVILA

Era în vara anului 1864, pe o vreme înnoată. Doctorul Carol Davila — foarte ocupat la spitalul militar — primește vizita unui părinte, aducând de mână un băiețel dar tăcut; cu gestul duios al copilului care cere protecție, cu mimica care înlocuiește graiul — atât de caracteristică surdo-muților — care abate asupra-și privirea compătimitoare a omului de bine.

Este Henția Sava — pictorul cu renume de mai târziu, pregătit de d-rul Davila. Generalul îi eaxminează și — scurt — se pronunță tatălui copilului: că surzenia copilului fiind produs al meningitei cerebro-spinale, nu se poate vindeca și sfătuește să-l dea la școală.

Dar... surprindere pe fața senină a d-rului Carol Davila, când i se spune că nu există asemenea școală în tot principatul-Unit.

Atunci în mîntea omului genial, pătruns de cea mai adâncă iubire de bine și alinarea suferințelor, cu care soarta ne încearcă, încolțește ideia binefăcătoare care salvează pentru totdeauna pe omul nenorocit de bezna întunericului mintal, redându-l societății omenesti, întreg și luminat, căci în aceeași vară a aceluiaș an, se înființează Institutul de surdo-muți — București — pe care îl conduce el însuși un timp, pentru a pregăti și forma corpul didactic. Când vede progresul propriei sale opere, încredințează direcția acestui institut soților Nicolae și Sultana Ionescu, a-nume pregătiți.

Institutul, grație Doctorului Davila, progresează și dă roade frumoase, înveselește de lumină pe bieții copii, până mai ieri condamnați la întuneric, și iple de speranțe pe părinții acestora.

Dar, natura își urmează opera ei, fără excepție, d-rul Davila moare prea de timpuriu, institutul rămâne fără acel admirabil cap generator de energii, se clatină începând prin a fi mutat la Focșani. Acest institut, care trebuia să oglindească opera noastră de civilizație și asistență socială, care altă dată — pe timpul lui Carol Davila și a Reginei Elisabeta — a cunoscut splendoarea mereu crescândă a culturii și disciplinei ostășești, trăește încă în niște cocioabe pe strada Duiliu Zamfirescu, unde a fost evacuat din marile local propriu dela bariera Cuza Vodă, în așteptarea ridicării lui la rangul de adevărată instituție națională, așa cum au înțeles-o toate statele civilizate și așa cum a dorit-o și d-rul Davila; sau poate, așteaptă lovitura de grație?

Nu este locul să reamintesc opera Doctorului Davila, căci ea este scump legată de fiecare edificiu răsărit din rodnică lui iubire și adânc zidită în temelia inimii și sufletului fiecăruia din noi, dar, e bine că și cu ocazia aceasta să reamintim tuturor celor cari l-au uitat prin neglijarea operii sale, că datorita lor este să repare această impietate și să-i redea ceiace i-a fost luat, pentru ca și eu la rândul-mi, ca fost elev al acestui institut, în pioasa mea recunoștință și în numele tuturor surdo-muților cari a căpătat lumina i-am arătat un semn de eternă recunoștință prin fixarea unei plăci comemorative pe edificiul institutului care trebuie să-i poarte numele.

V. Dimitriu-Learda

Concurs

pentru „casa tăcerii“

Pentru d-nii arhitecți

Societatea surdo-muților de sub înaltul patronaj al M. S. Regina Maria, cu sediul în str. Fontăriei No. 12 (lângă Arsenalul armatei) a luat hotărârea construirii unei case a tor denumită „Casa tăcerii“ cu săli pentru atelier, cămin și o sală care poate fi în același timp teatru, cinematograful, sală de conferințe sau adunare, după împrejurări.

Lucrările de construire se vor începe odată cu primăvara anului 1937.

În acest scop și pentru a împodobi Capitala României Mari cu un edificiu original „Casa tăcerii“, societatea surdo-muților apelează pe această cale la cunoștințele domnilor arhitecți români să participe la un concurs.

Condițiunile concursului sunt:

Construcția se ridică pe 500 m. p. cu subsol, parter (în care va fi sala specială pt. teatru și 2 etaje).

Se acordă 3 premii:
Premiul I execuția.
Premiul II 3000 lei.
Premiul III 2000 lei.

Planurile însoțite de oferte se vor primi la secretariatul societății de surdo-muți, str. Fontăriei No. 12, în zona de 10 Decembrie 1936.

V. Dimitriu-Learda